

Ve İŖte Ŗakađıma Dayadığım Kalem

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mayıs 2021

Yarı yolda unutulmuşluğun Ŗiiri bu: revnak üzünçlerden salkımlar derlediğim, yüreğin efendisi iken aşk, Ŗüheda dünlerin yazılmayan öyküsü ve işte Ŗakađıma dayadığım kalem...

Sihirli bir d/okunuş adeta
Mıhlanmış gölgede sükûnete dair bir ç/ağrı
Ağırdan aldığımsa hayat
Başını bağlamadığım Ŗiirlerden dökülen
İmgeler gibi
Ađıtlarsa yanan gecenin korunda
Nazenin nameler ömrü bođan
Tılsımlı bir yalnızlıkla.

Mahşeridir duygularım
Tebessümler diktiđim hayatın
Kuytularında,
Zemherilere müdahil bir haykırış
Ayrı tutulduğum hayatın ettiğim her duasında.

Silkelediđim yüređim ve kalemim
O kalem ki;
Zaman zaman başıma dayadığım bir silah gibi
Döktüğü yaşı silmekse hece hece
Kurduđu hayalleri nihayetinde
Tıktığım çekmecedede
Saklı bir diğer yanımlı.

Hani sođuk nefesi gecenin
Hani olur da içimin buzulları erir
Hani...
Diyemediđim ne varsa
Bir bir kurşuna dizdiğim yılların seyrüseferi
Elbet öfkem kendime
Sevip de herkesi dilediđimce
Dillendiremediđim bir itiraf belki:
Hem sana kırgınlığım

Hem de içimdeki hezeyan
Büyüyen ateşin yakıcı nefesinde
Bir türlü büyütemediğim içimdeki çocuğun tek temennisi...

Diyemem asla diyemem
Dilemması bunca nazın niyazın
Bir kuru canımdır yanımda kar kalan
Sökün eden hangi dilekse
Soldan sağa saydığım hüznün dilekçesi
Elbet saklı ve onayında Rabbin katında
Hala kat edeceğim millerce duygu ve şiir
Bir mizansen de sanma sakın
Yazmakla mükellefim ne de olsa.

Haykıramadığım yüzüne
Havsalamın almadığı bunca yenilgi
Kaybettiğim neşem ve başına buyruk öfkem
Nemlenen sazın kopuk teline
Astığım bilumum acı ve hece
Gölgeme dahi kırgınken
Daha nasıl direnebilirim dünyanın cefasına?

Bir söylence addedilen kimliğin
Kırgın ucunda saklı kelam
Elbet selamın bile esintisi yeter bana
Varlığım ile yokluğum umurunda olmasa da.